

## [Malchau.]

der har omgivet os i de sidste Aar, vi skal ikke optage Nazistmetoder eller lade Nazi-aanden paavirke os. Men foretager vi ikke Afstraffelsen af de skyldige med den allerstørste Strenghed, eller undlader vi at lade Afstraffelsen gaa til Bunds af misforstaaet og ilde anbragt Humanitetsfølelse, har vi ikke gjort vor Skyldighed over for dem af vore Landsmænd, der er blevet Ofre for Tyrannernes og Forrædernes Terror, eller over for det fremtidige Danmark, som maa kunne regne med at nyde Statens og Lovgivningsmagtens Beskyttelse under lignende eventuelt foreliggende Situationer. Her maa vi ikke svigte. Det vilde være daarligt Landsmandsskab.

Denne Lovgivning er et nødvendigt Led i det Genopbygningsarbejde, der forestaar efter en Periode med Nedbrydning af ikke alene materielle, men navnlig af aandelige Værdier. Det er af stor Vigtighed, at den betændte Moral heles, at Respekten for andres Liv og Ejendom vækkes til Live, og at det slaas fast, at man ikke kan forsynde sig mod de bærende Grundsetninger for en hæderlig og medborgerlig Livsførelse, uden at dette medfører de alvorligste Følger. Godt er det, at praktisk talt alle er enige heri. Enkeltheder kan der naturligvis være delte Meninger om. Hele Befolkningen har staaet bag Modstandsbevægelsen, enig vil den ogsaa kræve Straf over dem, der er gaaet Undertrykkerne til Haande.

Maaske kan alle, der har forset sig, ikke rammes af den foreslaaede Lovs Bestemmelser, men den højtærede Justitsminister har jo ogsaa bebudet en særlig Lovgivning, der blandt andet tager Sigte paa mindre graverende Tilfælde af Værnemageri. Frygten for, at der vil ske Frifindelser, eller for at mange slet ikke vil blive tiltalt, fordi Minimumsstraffen efter Lovforslaget er sat saa højt som til 4 Aars Fængsel, er efter min Mening ubegrundet, da Straffen efter Forslaget under formildende Omstændigheder kan nedsættes til 1 Aars Fængsel. Efter Lovforslaget maa Straffen ikke sættes lavere end til det dobbelte af den i Borgerlig Straffelov for vedkommende Handling foreskrevne Mindstestraf, og af Folketingsudvalgets Betænkning vedrørende Retsplejeloven fremgaar det som en yderligere Garanti, at de paagældende Domstole er kompetente til at paadømme en Sag, selv om Retten maatte finde, at der kun bør idømmes Straf efter den almindelige Straffelovgivning.

Der er, hvor beklageligt det end kan

siges at være, sket Fejltagelser ved de foretagne Arrestationer paa Grund af Navneforveksling eller af andre Aarsager. Selvfølgelig har de paagældende Krav paa fuld Oprensning herfor, og ligesaa selvfølgelig er det, at falske Anmeldelser bør straffes. Dansk Retsopfattelse skal ogsaa være gældende i disse Straffesager. Vi vil ikke i vor Retspleje optage udanske Metoder; Nazismen og dens Aand er for stedse stedet til Jorden, den maa heller ikke sejre i Døden. Derfor skal enhver sigtet have beskikket Forsvarer, eventuelt efter eget Ønske, og disse beskikkede Forsvarere vil naturligvis ingen af den Grund se skævt til.

Skæringsdagen er efter Straffelovsfor-slaget naturligt sat til 9. April 1940. Dog er Handlinger, foretaget inden 29. August 1943, straffri, dersom Gerningsmanden handlede i Henhold til Lov eller Ordre eller Anvisning fra lovlig dansk Myndighed. Dette er en logisk Følge af den Politik og den Linie, der — kan man sige — blev fulgt i de første Besættelsesaar, indtil Magthaverne afsatte saavel Konge som Regering og satte Rigsdagen ud af Funktion. Denne Bestemmelse er tydelig nok, og Bestemmelsen i § 5 siger ogsaa udtrykkeligt, at Formuer tilhørende Hipo-, Sommer- eller Schalburg-korpset o. s. v. skal inddrages. Der er imidlertid nogle Paragraffer, som i hvert Fald efter min Mening er noget uklare. Det drejer sig saaledes om Bestemmelserne i § 4 angaaende Inddragelse helt eller delvis af Formue samt Rente- eller Indtægtsnydelse, dersom den paagældende findes skyldig i et efter Loven strafbart Forhold. Der har ogsaa været fremdraget andre Paragraffer her i Dag, som er mindre klare. Jeg mener heller ikke, at § 15 er helt klar i sine Udtryk, men det er Ting, vi kan tale om i det Udvalg, der allerede er bebudet.

I § 6 i Lovforslaget indføres Begrebet „uværdig til almen Tillid“, hvad der medfører Fortabelse af Stemmeret, Valgbarhed samt Ret til at indtage Stillinger eller drive Erhverv af forskellig Art. Det har været fremdraget under Forhandlingerne i det andet høje Ting, og jeg vil ogsaa gerne sige det her, at efter min Mening burde man tænke paa, at der kan være andre Rettigheder, som ogsaa burde fortabes. Der er saaledes Retten til at drive Pressevirksomhed og navnlig Retten til at eje fast Ejendom, idet jeg særlig tænker paa den danske Jord. En Mand, der er straffet for landsforræderiske Handlinger og som Følge deraf har mistet almen Tillid, bør efter min Opfattelse ikke have Ret til at eje dansk Jord.